

Μετὰ δὲ τὴν ἀνάγνωσιν, ὁ μοναχὸς λαβὼν τὸ στέμμα ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ προέδρου, τὸ ἐθήκεν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Βασιλόπουλου.

— Ζήτω ὁ Βασιλεὺς Δὸν Πέτρος! ὠρύετο ὁ λαὸς, ἐνθουσιασθεὶς ὑπὸ τῆς θεατρικῆς παραστάσεως ταύτης.

— Sic vos non vobis! . . . εἶπε καθ' ἑαυτὸν μετὰ πικρίας μεμψιμοιρῶν ὁ λόρδος, ὅστις εἶχε μᾶθαι εἰς τὸ σχολεῖον λατινικά.

Ὁ δὲ μοναχὸς γονατίσας ἐφίλησε τοῦ βασιλέως τὴν χεῖρα.

— Πανοσιώτατε! ἀνέκραξεν ὁ Δὸν Πέτρος μετὰ ψυχικῆς συγκινήσεως, ἂν δὲν ἦτο ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας, ἡ ἐλαχίστη ἀμοιβή ἦν ἤθελον προσφέρει εἰς τὴν ἀφοσίωσίν σας, θὰ ἦτον νὰ σᾶς ὀνομάσω πρωθυπουργόν μου.

— Τοῦτο δὲν εἶναι κώλυμα, ἀπεκρίθη ὁ μοναχός.

Καὶ ἀποδυθεὶς τὸ ῥάσσον καὶ τὴν γενειάδα του, ἐφάνη λαμπρὸν φέρον εὐπατρίδου ἔνδυμα.

— Ὁ Βασκογκέλλος! εἶπεν ὁ Βασιλεὺς μετ' ἐκπλήξεως, ἥτις ὅμως μετεῖχεν ὀλίγον καὶ δυσανεκτικῆς.

— Ὁ Δὸν Σίμων! ἐψιθύρισε ἡ Ἰσαβέλλα, μόλις καταστειλάσα κραυγὴν χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης.

Ὁ δὲ λόρδος Φανσαῦος διέστρεψε τὸ πρόσωπον τρομερῶς, καὶ ὁ Μακαρόνης, διασχίσας τὸ πλῆθος, ἤρπασε τὸ ἐρριμμένον ῥάσσον τοῦ μοναχοῦ, καὶ τὸ κατεφίλησε περιπαθῶς, λέγων·

— Μὰ τὸ σῶμα τοῦ Βάκχου! ἔξοχώτατε! ἂν μοι ἐπιτρέπῃτε νὰ λάβω τὸ ἱερὸν τοῦτο ἔνδυμα, θὰ τὸ διατηρήσω ὡς ἅγιον λείψανον . . . Κηρύττομαι ὁ εὐπειθέστατος ὑπὲρ τῆς κραταιοτάτης Αὐτῶν Μεγαλειότητος, — καὶ ὁ ὑμέτερος μετ' ἀφράστου ἀγαλλιάσεως!

— Σίμων Βασκογκέλλε, ἐπανέλαβεν ὁ Δὸν Πέτρος μετὰ τινων στιγμῶν σιωπῆς, δὲν ἀναίρῳ τὸν λόγον μου· εἴθε πρωθυπουργός μου.

— Εὐχαριστῶ τὴν ὑμέτεραν Μεγαλειότητα, καὶ δέχομαι, ἀπεκρίθη ὁ δευτερότοκος Σούζας . . . Ἐπομένως, κηρύττω διαλελυμένον καὶ ἀποβαλλόμενον τῆς ὑπηρεσίας τὸ καταγέλαστον σῶμα, τὸ καλούμενον τῶν ἱπποτῶν τοῦ Στερεώματος.

Ὁ λαὸς ἐχειροκρότησε, καὶ ὁ Μακαρόνης ἔρριψε κατὰ γῆς τὸν ἀστερωτὸν πῖλον του, καὶ τὸν κατεπάτησε κρᾶζων· — Εὐγε!

— Πρὸς δὲ τούτοις, ἐξηκολούθησεν ὁ Βασκογκέλλος, εἰδοποιῶ τὸν λόρδον Ριχάρδον Φανσαῦον, ὅτι ἔγραψα πρὸς τὸν ὑπουργὸν τοῦ Βασιλέως τοῦ ἀπαιτῶν τὴν μετάκλησίν σου, ἐπὶ λόγῳ ὅτι . . .

— Ὁ ἀναχωρήσω αὐρίον, κύριε, ὑπέλαβεν ὁ Φανσαῦος, καὶ ἀπεσύρθη εὐθὺς κατὰ μέρος.

— Παρηγορηθῆτε, Μυλόρδε, τῷ εἶπεν ὁ Παταῦος. Ὁ ἀναχωρήσωμεν ὅλοι ὁμοῦ, ἡ ἔξοχότης σας, ἐγὼ, — καὶ ἡ σύζυγός μου.

— Τί μὲ μέλλει διὰ σέ καὶ διὰ τὴν σύζυγόν σου; ἀνέκραξεν ὁ Φανσαῦος μὲ τόνον ὀργίλον.

— Πάτερ ἀππλαγχνε, ἀπήντησεν ὁ καλὸς ἱππότης τοῦ Παταίου. Ἡ σύζυγός μου εἶναι θυγάτηρ σας.

— Ἡ Ἀραβέλλα! . . . εἶπεν ὁ Φανσαῦος τραυλίζων καὶ καταπεπληγμένος.

— Ἡ εὐαίσθητος Ἀραβέλλα, ἥς ὁ ἔρωσ μοι παρέσχε τὴν τιμὴν τοῦ νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν οἰκογένειάν σας.

χειρὰς παρα τὸ σῶμά του, καὶ τὸ τελεῖατον τοῦτο δυστύχημα τὸν κατέβαλεν ἐντελῶς.

Ὁ Βασιλεὺς εἶχεν ἐν τούτοις ἐγκρίνει ἐν ὀλίγαις λέξεσι τὰ προταθέντα ὑπὸ τοῦ Βασκογκέλλου. Τότε δὲ ἐπανέλαβεν οὗτος·

— Μίαν μόνην χάριν ἔχω νὰ ζητήσω ἀπὸ τὴν ὑμέτεραν Μεγαλειότητα.

— Ποίαν; εἶπεν ὁ Βασιλεὺς.

— Τὴν χάριν τοῦ ἀδελφοῦ μου, Λουδοβίκου τοῦ Σούζα.

— Τῷ χαρίζομεν τὴν ζωὴν.

— Εὐχαριστῶ! — Καὶ τώρα, Μεγαλειότατε, καταθέτω εἰς χεῖράς σας τὴν ἐπίσημον ὑπηρεσίαν ἣν κηδοίσασθε νὰ μοὶ ἐμπιστευθῆτε, διότι τὸ καθήκον μου μὲ καλεῖ ἀλλοῦ.

— Πῶς! μᾶς ἐγκαταλιμπάνετε! ἀνέκραξεν ἡ Ἰσαβέλλα.

Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Βασιλεὺς ἐφάνη ἐκπλαγείς καὶ λυπηθείς.

— Ὁ πατήρ μου μὲ βλέπει, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Βασκογκέλλος μετὰ φωνῆς ἐπιστήμου καὶ τεθλιμμένης.

Καὶ γονατίσας ἐφίλησε τὴν χεῖρα τοῦ Βασιλέως καὶ ἔπειτα καὶ τὴν τῆς Βασίλισσας, ἥτις ἦν ψυχρά καὶ τρέμουσα.

— Ἐχετε ὑγίαν, κύριε, ἐψιθύρισε ἡ Βασίλισσα, καὶ δάκρυ ἔβριξε τὰ βλέφαρά της.

— Σᾶς ἀφῆνω, Μεγαλειότατη, ὑγίαν, ἀπεκρίθη ὁ Βασκογκέλλος . . . καὶ διὰ πάντοτε.

Ἐγερθεὶς δὲ τότε, καὶ περπατοῦντος ὑπὸ τοῦ πιστοῦ Βαλθάσαρ, ἀνεχώρησε, καὶ τὸ πλῆθος, ὅπου διήρχετο, τῷ ἤνοιγε τὸν δρόμον σιωπηλῶς.

Ἀφίχθεις δὲ εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ἐπέβη εἰς λέμβον, καὶ δι' αὐτῆς μετέβη εἰς τὸ πλοῖον ὅπου ἦν ὁ Ἀλρόνσος. Ἀμέσως δὲ ἠγέρθη ἡ ἀγκυρα, καὶ ὁ Βασκογκέλλος ἐνώσας τὰς χεῖράς του, ἔρριψε τελευταῖον βλέμμα εἰς τὴν Λισαβῶνα.

Ὅταν δὲ ἡ πόλις ἐγένεν ἄφαντος εἰς τὸν μεμαρυσμένον ὀρίζοντα, ἀλγεινὸς στεναγμὸς ἐξεπέμφθη ἀπὸ τὸ στήθος του.

— Δὲν θὰ τὴν λησμονήσω, ἐψιθύρισε. Θὰ μένη ἐκεῖ πάντοτε, — ἐντὸς τῆς καρδίας μου.

Μετὰ δὲ τοῦτο, κατέβη εἰς τὸν θάλαμον ὅπου ἐκοιμᾶτο ὁ δυστυχὴς ἐκθρονισθεὶς βασιλεὺς· καὶ καθισθεὶς εἰς τὸ προσκεφάλαιόν του, καὶ ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὸν οὐρανόν, εἶπε μετὰ καρτερίας·

— Πάτερ, ἰδοὺ ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν μου!

.

Τ Ε Λ Ο Σ .

ΠΟΙΚΙΛΑ, ΔΙΑΦΟΡΑ. ΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 4. Δεκεμβρίου.

Ἡ φύσις ἀπεβάλλετο τῆς χλόης τὸν μανθῶνα· μαρμάρησαν τὰ κάλλη της· αἱ αὔραι αἱ γλυκαῖαι· Ἐβίγησαν· βορρᾶς φυσᾷ, βοοὺν αἱ τρικυφαίαι.

Καὶ ταριχαί, καὶ ὀδυροὶ ἔς τὴν κάτω περρῆαν.

Μὲ συννεφῶδες μέτωπον, ὠχρὰ, ψυχρὰ τὰ χεῖλη

Εἰς νέος παρακολουθεῖ τὴν πάλιν τῶν στοιχείων,

Ἐνθ' βοοὺν αἱ οἰμωγαὶ τῶν ναυαγούντων πλοίων,

Καὶ βρύχεται ἡ θάλασσα πολύφλοσος, ὀργίλη.

Ἐμάρταναν τὰ στίγη τοῦ τοῦ πάθος καὶ ὁ πόνος,

Τὸ μέτωπόν του φαίνεται τῆς διανοίας θρόνος,
Καὶ λάμπει εἰς τὸ βλέμμα του ὠραία ἡ ψυχὴ του.
Ὡς τὸ μέτωπόν του δὲν θεωρεῖς τὰ στίγματα τῆς φρίκης·
Δὲν φέρει τοῦ γρηλάκτου τὸν αὐλακα τοῦ γρήνου·
Εἰς θολωμένον ὀφθαλμὸν τὴν ἔκφρασιν τοῦ πόνου
Δὲν βλέπεις ἀποτέλεσμα φρικτῶν τῆς θείας δίκης.

Τῶν αἰσθημάτων τῶν πυκνῶν τίς ἐννοεῖ τὰς δίνας!
Τίς οἶδεν, ἂν δὲν ἔχῃσι περιλαμπεῖς ἀκτίνες,
Κ' ἐκάθην τὰ στήθη του εἰς πύρινον ἰδέαν
Καὶ τέφρα τὴν καρδίαν του ἐκάλυψε τὴν νέαν!

Τὸν ἐνθυμούμαι! ἀνέβαινε τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους·
Ἐντὸς τοῦ δάσους ἔψαλλε τὸν ἔρωτα, τὰ κάλλη
Τῆς φίλης του· ἡσθάνετο τὸ στήθος του νὰ πάλῃ,
Καὶ ἡ ψυχὴ του ἵπτατο εἰς χώρας μετεώρους.

Ἦτο παράδεισος τὸ πᾶν, τὸ πᾶν τὸν ἐμειδία,
Καὶ τὰ πτηνὰ εἰς ἑσάσαιν ἐγλυκοκελαδοῦσαν·
Ὡς ἄγγελος ἐπρίθινε λαμπρὰ, λευκὴ, γλυκεῖα,
Κ' ἡ φύσις, καὶ ἡ ἀηδὼν αὐτὴν ἐχαίρετοῦσαν.

Τὸ βλέμμα τῆς τὸ κάθυγρον, τὸ φλογερὸν τῆς βλέμματος
Περιπαθεῖς, οὐράνιον, ἵπλαντο εἰς τὴν φύσιν,
Κ' ἐπρίθινε ἀκρίτητον καρδίας τῆς τὴν κλίσιν,
Κ' ἐφλόγιζε, κ' ἐπάγωνε τὰς φλέβας του τὸ αἷμα.

Ὁ ἔρωτας, τὴν καρδίαν τῶν κλίσιν μυστηριώδους
Εἰς ἓνα συνεκέντρωνε καὶ πάθη καὶ μαγεῖαν·
Ἀπὸ τὰ χεῖλη ἔρρεεν ἡ φράσις ἡ φλογώδης
Εἰς ἀτελεύτητον, μακρὰν, γλυκεῖαν μελωδίαν.

Πολλὰς δὲ περὶ τρούπον ἐν τῇ εὐδαμονίᾳ
Βαθὺ, μακρὺ, περιλποῦν τὸ βλέμμα παριταῦστε
Ἐπὶ τῆς ἐρωμένης του· κ' αἰφνίδια ὠροῦσε
Καὶ ἔφευγε παράφορος ὡς ἐν ἀπελπισίᾳ.

Καὶ ἔφευγε εἰς ἄγριον τῶν αἰσθημάτων πάλιν
Ἀνέβαινε τὰς φάραγγας, τοὺς ἐράχους τοὺς ἀγρίους
Ἐπεκάλειτο τὸν θεόν, τὸν ἄδην, τοὺς ἀγίους
Νὰ σβύσουν τῆς καρδίας του τὴν φλόγα τὴν μεγάλην.

Κ' ἐν τῇ ἐρίμῳ ἔτρεξεν εἰς μίαν ἐκκλησίαν
Τὴν λίθην ἐξαιτούμενος παρὰ τῆς Παναγίας,
Κ' ἐκεῖ, κ' ἐκεῖ νὰ ἀντηγῇ μετὰ σπαραγμὸν καρδίας
Τὸ ὄνομά τῆς ἡλοῦσε νὰ ἁρμονίαν ἔσται!

Καθὼς πτηνὸν ποῦ κυνηγὸς ἀφίνει πληγωμένον
Κ' ἐδῶ, κ' ἐκεῖ περὶ τρούπον τὴν πτήτην διευθύνει,
Ἀπληρωμένον στρέφεται, πικρὰν φωνὴν ἀφίνει,
Συνοικτυπὰ τὰς πτέρυγας, καὶ πίπτει τὸ καυμένον!

Κ' ἐκείνος ἐδοκίμασε νὰ φύγῃ εἰς τὰ ὄρη
Ἐλευθερὸς, ἀκρίτης εὐδαίμων νὰ πετόσῃ·
Πλὴν πάθος τὴν καρδίαν του σκληρὸν εἶχε σπαράξει
Καὶ πάλιν εἰς τοὺς πόδας τῆς τὸν ἔφευγε ἡ κόρη.

Ἐδίδειν ὑπόπτερος, ὠραία, ἀερώδης,
Ἐχύνετο περὶ αὐτὴν γλυκεῖα εὐδία·
Ὡς ἐμειδία, μετ' οὐτῆς ἡ φύσις ἐμειδία
Κ' ἐτάραττε τὰ στήθη τῆς σπαργὴ μυστηριώδους.

Τὴν ἡκολούθει σιωπῶν ὁ φίλος τῆς ὁ νέος,
Καὶ ἦτον ὁλος ὄψθα) ὡς καὶ ὁλος ἦν λατρεῖν.
Ὡρμούσαν εἰς τὰ χεῖλη του ἀσπαύρουσα ἡ καρδία,
Κ' εἰς τὸ φλογώδες πάθος του ἐγένετο ὠραῖος.

«Ληγόντες με, φίλη μου,» τὴν ἔλεγε ἐκείνος.
» Σὺ θέλεις φύγει, τοῦ λοιποῦ, θὰ φύγῃς, θὰ μ' ἀφήσῃς·
» Προσπάθησε, φιλάτῃ μου, καὶ νὰ μὲ λησμονήσῃς
» Ἀς μαρτυρῇ ὁ ἔρως μας ὡς ὁ εὐδὴς κρῖνος»

«Ποτέ! ποτέ! τὸν ἔλεγε, ὦ! μὴν ἐπαναεῖπες
» Φαρμακευμένας λείψεις,

» Μὴ θέλῃς, φίλε μου γλυκεῖ, μὴ θέλῃς νὰ μ' ἐμπαῖξῃς
» Καὶ μὴ μ' ἀνοίγῃς ἄτακτα ἀτελευτήτου λύπης».

«Ποτέ! ποτέ!» καὶ ἔφευγε, κ' εἰς τὸ παράθυρόν τῆς
Ἀναχωροῦντα ἔτρεχε νὰ τὸν ἰδῇ ἀκόμη·

Ἐπὶ τῶν ὤμων ἡστρίπτειν ἡ ἐδενώδης κόρη·
Αἱ χιονώδεις χεῖρές τῆς ἔπεμπον ἀσπαρμόν τῆς.

Μὴν ἦτον ἀραγ' ὄνειρον; μὴν ἦτον ὀπτασία,
Μὴ πονηρὸν δαιμόνιον, κ' εἰς ἄδην ἐκατέθη;

Μὴν ἦτον ἄγγελος θεοῦ καὶ εἰς θεὸν ἀνέβη;
Τί ἔγινε; Τί ἔγινε! ὦς ἡ τρικυμία...

Ἀλλὰ ἐπύθην ὁ χειμὼν, καὶ φρίκη, κ' ἐρημία,
Ἦ ἀηδὼν εἰσήγῃ, πενιθορρεῖ ἡ φύσις!

Ἐπενθρόφωρεν ὁμοῦ ἡ μαύρη του καρδία,
Παντέρημον τὸν ἀπαντᾷ ἀνατολὴ καὶ δύσις.

Καὶ τώρα μόνος, δυστυχῆς, ἐγκαταλειφθὴ μόνος!
Καὶ μόνος περιφέρεται εἰς ὄρητον τὰ φίλα,
Τροῖουν ὑπὸ τοὺς πόδας του τὰ μαρμαρένια φύλλα!
Καὶ ἡ φωνὴ τῆς φύσεως πένθος εἶναι τόνος.

Ἀλλ' ὁ χειμὼν θὰ διαβῇ, θ' ἀνατῇ θ' ἡ φύσις,
Καὶ ἡ κοιλὰς θὰ ἐνδύθῃ τὰ μαγικά τῆς καλλῆ·
Ἦ ἀηδὼν τὸ ἄσμα τῆς ἐκ νέου θέλει ψάλλει,
Πλὴν αὐτὸς μόνος θέλει ζῇ μετὰ μόνον ἀναμνήσεις!

ΑΔΙΚΙΒΙΑΔΗΣ.

Ἐκ τῆς ἐν Παρισίοις ἐκδόδομένης Γενικῆς
Ἐπιθεωρήσεως τῆς ἀρχιτεκτονικῆς,
ἐρανίσθημεν τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολὴν τοῦ
φίλου μας Κ. Φωκίωνος Ῥώκ.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΟΜΕ-
ΝΟΥΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΛΟΙΤΕΧΝΑΣ.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 13 Νοεμβρίου 1847.

Κύριε!

Μ' ἐζητήσατε πληροφορίας περὶ τῆς ἀπὸ Παρι-
σίου μέχρι Ἀθηνῶν δαπάνης, καὶ περὶ τῶν ἐξόδων
τὰ ὁποῖα χρειάζονται εἰς τὸν περιηγητὴν κατὰ τὰς ἡ-
μέρας τῆς ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ πρωτεύουσῃ δια-
μονῆς του, πληροφορίας ἱκανὰς νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς
προϋπολογισμὸς, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὸν ἐρχόμενον φί-
λον τῶν τεχνῶν καὶ τῆς ἐπιστήμης, νὰ ἐπισκεφθῇ
τὸν ἀξιοπεριεργον τοῦτον τόπον.

Φθάσας ἐσχάτως εἰς Ἀθήνας ἐκπληρῶ τὴν ἐπι-
θυμίαν σας.

Ἡ ἀπὸ Παρισίων μέχρι Ἀθηνῶν ὁδοιπορεία γίνεται
σήμερον ἐντὸς 34 ἢ 36 ὥρων διὰ τῆς Βουρζ καὶ τοῦ
Βουρβοναί. Διὰ μίαν ἐκ τῶν πρώτων θέσεων τῆς φορ-
τηγοῦ ἀμάξης πληροῦναι τις φράγκα 75, καὶ 60
διὰ τὴν δευτέραν· ἀποῦ δὲ μείνῃ μίαν νύκτα εἰς
Ἀθῶν, ἐπιβαίνει τὴν ἐπιούσαν ἀπὸ πρωΐας εἰς ἓν
τῶν διαπλεόντων τὸν Ῥοδανὸν ἀτμοπλοίων, καὶ μετὰ
ἑνδεκα ὥρων σχεδὸν πλοῦν, τερπνὸν συνάμα καὶ ἄ-
νετον, φθάνει εἰς Ἀθηνῶν περὶ τὴν 4 Μ. Μ. Ἡ
τιμὴ τῆς πρώτης θέσεως ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου εἶναι
φράγκα 20.

Περὶ τὴν 7 ὥραν Μ. Μ. τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἀναχωρῶν
ἀπὸ τὴν πόλιν ταύτην, καὶ φθάνει τὴν ἐπιούσαν τὸ
πρωτὶ μετὰ 11 ἢ 12 ὥρων ὁδοιπορείαν εἰς Μασσα-
λίαν. Διὰ τὰς πρώτας θέσεις τῆς ἀμάξης πληροῦνται
φρ. 13, καὶ διὰ τὰς δευτέρας 10. (1)

Παρὰ τὴν δαπάνην τῆς μετακομισεως (φρ. 108
ἢ 90) χρειάζονται ἐτι 20 ἔως 25 διὰ τὸ γεῦμα καὶ
τὸ πρόγευμα ἐν καιρῷ τῆς ὁδοιπορείας καὶ διὰ μικρὰ
τινα ἄλλα ἐξόδα. Τὸ δὲ ὅλον τῆς ἀπὸ Παρισίων
μέχρι Μασσαλίας δαπάνης ἀναβαίνει εἰς φράγκα
128 ἢ 110.

Ἀπὸ Μασσαλίας δύναται τις νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ἐλ-
λάδα διὰ δύο μέσων·

α. Ἡ διὰ τῶν ἀτμοπλοίων τῆς Γαλλικῆς κυβερ-
νήσεως ἀναχωρούντων τρίς κατὰ μῆνα, τὴν 4, 14, καὶ
24, διὰ τὰς Ἀθῆνας, καὶ ἐλλειμνίζοντων μίαν μόνον
ἡμέραν εἰς Μεσσίτην. Καὶ αἱ μὲν πρώται θέσεις τι-
μῶνται φρ. 350, αἱ δὲ δεύτεραι 210· ὁ διάπλους
διαρκεῖ ἐξ ἡμέρας, διὰ δὲ τροφὴν πληροῦναι τις 6
φράγκα τὴν ἡμέραν εἰς τὴν πρώτην θέσιν, καὶ 4
εἰς τὴν δευτέραν.

β. Ἡ διὰ τῶν ἀτμοπλοίων τῆς ἐταιρείας Ῥοζάν,

(1) Ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἀπὸ Μασσαλίας,
αἱ ἐφημερίδες τῆς πόλεως ταύτης, εἰς οἰκοποίησαν ὅτι ἐμελλοῦ νὰ
ἀρχίσῃ ἡ μεταξὺ ταύτης καὶ τοῦ Ἀθηνῶν συγκοινωνία δι' ἀτμο-
μαζῶν· ἡ ἀπόστασις ἄρα θέλει ἐλαττωθῇ ἑπτὰ καὶ ὀκτὼ ὥρας.

τῆς ὁποίας τὸ γραφεῖον κεῖται εἰς τὸν ἀριθ. 1. τῆς Place royale εἰς Παρίσιους.

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ ἀτμόπλοια ἀναχωροῦσι κατὰ δεκαπενθημέριαν. Καταπλέουσι δὲ εἰς Λιβόρνον, Μελλίτην καὶ Σύραν, ὅπου οἱ δι' Ἀθήνας ἐπιβάται μεταβαίνουν εἰς τὰ Αὐστριακὰ ἀτμόπλοια τοῦ Λούδ.

Διὰ τὴν πρώτην θέσιν ἕκαστος ἐπιβάτης πληρώνει φρ. 315, διὰ δὲ τὴν δευτέραν 185. Τῆς δὲ προφῆς ἡ τιμὴ εἶναι ἡ αὐτὴ ὡς καὶ εἰς τὰ τῆς Γαλλικῆς κυβερνήσεως ἀτμόπλοια. Εἰς τὰ ἀτμόπλοια τοῦ Λούδ διὰ τὴν ἐκ Σύρου εἰς Ἀθήνας μεταβάσιν, διὰ μὲν τὴν πρώτην θέσιν πληρώνονται δρ. 21, διὰ δὲ τὴν δευτέραν 18.

Ὁ διὰ τῶν ἀτμοπλοίων τοῦ Ροστὰν διάπλους, διαρκεῖ ἡμέρας περίπου, ἐμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ χρόνου καθ' ὃν διαμένουσιν εἰς Λιβόρνον, Μελλίτην καὶ Σύραν. Ὁ ἐκ τῆς τελευταίας ταῦτης νήσου μέχρι Πειραιῶς διάπλους διαρκεῖ ὥρας 12. Ὅσοι περιηγηταὶ ἔχουσι σκοπὸν νὰ ἐπισκεφθῶσι τὰς Ἀθήνας καὶ τινὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος χωρὶς νὰ μεταβῶσιν εἰς Τουρκίαν, εἶναι ἴσως προτιμώτερον νὰ ἐκλέγῃσι τὸ τελευταῖον τοῦτο μέσον· διότι θέλουσι συγχρόνως θαυμάσει ἐκ τοῦ πλησίον, καὶ τὰς ὥρας νήσους τοῦ Αἰγαίου, αἱ ὅποιαι, ὅπως λέγει ὁ Λόρδ Βάϋρων·

Un fold
Their long array of sapphire and of gold,
Mix'd with the shades of many a distant isle,
That frown where gentler ocean seems to smile.
(The Corsair, C. the third, 1. St.)

Ἐὰν κατὰ τὸν ἐκ Σύρας εἰς Ἀθήνας διάπλουν, τύχη νὰ ἦναι ἡ νύξ, ὡς συνήθως συμβαίνει, ἐκ τῶν ὥραιων ἐκείνων νυκτῶν, ὅτε ὁ οὐρανὸς τῆς Ἑλλάδος εἶναι ὅλως γαλιναῖος, καὶ ὁ γαλαξίας, ὅμοιος μὲ αὐγὴν διαλάμπουσαν, ἐκπέμπει φῶς εἰς τὸ ὑποῖον ἔμπορῃ τις νὰ ἀναγνώσῃ, τότε ὁ περιηγητὴς θέλει ἰδῆ, παραπλέων τὸ Σούνιον, ὡς ἐπὶ μελαίνου τάπητος κρεμασμένος ὡς σταλακτίτης τὰς στήλας τοῦ ναοῦ τῆς Σουνιάδος Ἀθηνᾶς. Καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐκεῖνο θέαμα θέλει ἀνακαλέσει εἰς τὴν μνήμην τοῦ τὴν ἀρχαίαν εὐκλειαν τῆς Ἑλλάδος, ὅτι ὁ θεὸς Πλάτων ἐδίδασκεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἀθανάτου τούτου ἀκρωτηρίου τὴν θείαν σοφίαν εἰς τοὺς μαθητάς του.

Εἰς τὰ Ἀθηναῖκα ξενοδογεῖα ἕκαστος θάλαμος τιμᾶται ἀπὸ 2 ἕως 4 δραχ. τὸ δὲ γεῦμα ἀπὸ 2 1/2 ἕως 5, καὶ τὸ πρόγευμα ἀπὸ 1 1/2 ἕως 3.

Τὸ ἀγώγιον ἑκάστου ἵππου εἶναι 5 δραχ. τὴν ἡμέραν, καὶ 3 δι' ἓνα μόνον περίπατον· τὸ δὲ τῆς ἀμάξης 12 δραχ. μέχρι 15 τὴν ἡμέραν, καὶ 2 τὴν ὥραν.

Τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὴν περιήγησιν τῆς Ἑλλάδος βιβλία, εὐρίσκονται παρὰ πολλοῖς ἐν Ἀθήναις βιβλιοπώλαις· ἀλλ' ὅστις σκοπεύει νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἑλλάδος, δὲν πρέπει νὰ λησμονήσῃ ὅτι ὁ Πανσανίας (ἐκδοσίς τοῦ Κλαβιέ) εἶναι ὁ καλύτερος ὁδηγός.

Χάρτου καὶ μολυβδοκοנדύλων κτλ. ἐκ τῶν τῆς πρώτης ποιότητος δὲν εὐρίσκει τις μεγάλην ποσότητα· ὑπάρχουσιν ὅμως τῆς δευτέρας. Οἱ ἔχοντες ἄρα ἀνάγκην ταιούτων, ἄς φροντίσωσιν νὰ προμηθεύωνται πρὶν ἔλθωσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Διὰ τὰς περιηγήσεις εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἑλλάδος, εὐρίσκονται ἄνθρωποι οἵτινες ἀναλαμβάνουσιν, ὡς καὶ οἱ ἀμαξηλάται τῆς Ἰταλίας, νὰ κάμωσιν ὁλοκλήρως τὴν ὑπηρεσίαν.

τὰ ἔξοδα τῆς ὁδοιπορείας, λαμβάνοντες 20 ἕως 25 δραχ. τὴν ἡμέραν. Ἡ τιμὴ αὐτὴ ἐλαττοῦται ὁσάκις συνοδοιποροῦσι πολλοί, καὶ δὲν ἔχουσι μεγάλας ἀπαιτήσεις.

Διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τις τὴν Ἑλλάδα, εἶναι καλὸν νὰ προτιμᾷ τὸ μεταξὺ τοῦ τέλους τοῦ Σεπτεμβρίου τέχρι τοῦ τέλους τοῦ Μαΐου διάστημα. Ἡ περιήγησις τοῦ ἐσωτερικοῦ δύναται νὰ γείνη καὶ ὅταν φθάσῃ, ἢ καὶ ὅταν πρόκειται νὰ ἀναχωρήσῃ ὁ περιηγητὴς, καθὰ τὸν συμφέρει. Ἐὰν, ἀναχωρῶν τις ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἐπιθυμῇ νὰ ἰδῇ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἄς προτιμήσῃ τὸν Ἰούνιον· τὴν μειδιῶσαν τοῦ Βοσπόρου παραλίαν περικαλλύνει τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἡ γλοσυρῆς καὶ τερπνοτάτη φύσις τῆς καθέδρας τῶν Ὀσμανλιδῶν.

Χάρῃ εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τῆς κυβερνήσεως τοῦ φιλομουσικοῦ βασιλέως τῆς Ἑλλάδος, τὰ μνημεῖα τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος δὲν εἶναι πλέον παραχωρμένα καὶ καταφρονημένα ὡς ἄλλοτε· διόκαὶ οἱ καλλιτέχναι δύνανται νὰ σπουδάσωσιν εὐκόλως αὐτὰ, καὶ μάλιστα τὰ τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐπισκεπτόμενοι αὐτὰ, θέλουσι βεβαίως ὁμολογήσει τὴν ἀλήθειαν τῶν ὅσα εἶπεν ἄλλοτε περὶ αὐτῶν τοῦτων τῶν μνημείων ὁ ἑνδοξος Σατωδριανός· «Ἐὰν ἀφοῦ ἐπισκέφθῃν τὰ μνημεῖα τῆς Ῥώμης, τὰ τῆς Γαλλίας μ' ἐφάνησαν βάνανυς, τὰ τῆς Ῥώμης μ' ἐφάνησαν ἐσθάρια ἀφοῦ εἶδον τὰ τῆς Ἑλλάδος. Δὲν ἐξαιρῶ οὔτε αὐτὸ τὸ πάνθειον μὲ τὴν ὑπερμεγέθη προμετωπίδα του.»

Ἐλπίζω, Κύριε, ὅτι ἐξεπλήρωσα τὴν ἐπιθυμίαν σας, καὶ ὅτι ἡ ἐπιστολή μου, ἐὰν τὴν καταχωρίσετε εἰς τὴν ἐπιθεώρησίν σας, θέλει κατὰ τι ὠφελήσῃ τοὺς καλλιτέχνας καὶ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐπισκεφθῶσι τὴν Ἑλλάδα.

Τοσοῦτον εὐκολοὶ εἶναι σήμερον αἱ συγκοινωναί, ὥστε δὲν εἶναι συγκεχωρημένον νὰ καθῆται τις πλέον εἰς τὴν γωνίαν του, εἴτε εἶναι καλλιτέχνης εἴτε καὶ μὴ.

Δέχθητε, Κύριε, τὴν εὐκρινῆ ἐκφράσιν τῶν αἰσθημάτων μου.

Φωκίων Ῥώκ.

Ἐνδύματα τοῦ τελευταίου σαρμού. Μάιος 1848.